

Un silur rumber, últim tema de Lo Gitano Blanc

El grup, refundat, canta a l'espècie invasora de l'Ebre arribada directament des d'Alemanya, alhora que defensa l'aigua del riu

GLÒRIA AZNAR
FLIX

Un silur tocant la guitarra i amb una cerveseta a la mà. Així és com el veuen els membres de Lo Gitano Blanc. Originari dels grans rius de l'Europa central, peix invasor on n'hi hagi i un dels depredadors aquàtics més perillosos, protagonitza l'últim tema de Lo Gitano Blanc, el grup rumber format per Andreu Peral, cantant; Xavi Blanch, bateria, percussions; Oscar Busom, baix; Pere Peña, saxo i el patriarca de tot plegat, l'Andreu Carranza.

«El nou Gitano Blanc ha començat a caminar», diu el Carranza. «Ja tenim tres cançons noves i estem en una altra dinàmica. A més a més, hem incorporat dos nois del territori», explica l'ànima de la formació. I és que el territori és l'essència de Lo Gitano Blanc. «Ens endinsem en les arrels rumbes de l'Ebre. Nosaltres fem rumba, però del territori, del riu Ebre», comenta el músic i també escriptor. I què millor que dedicar-li una cançó al silur? Una espècie arribada directament des d'Alemanya a Mequinensa el 1974 i que des d'aleshores, no pocs maldecaps ha donat.

De Flix, Lo Gitano Blanc és un grup que li deu el nom a un personatge creat per Carranza a *El llibre de les set xibeques* on s'encarrega de comprar els terrenys on instal·laran la Central nuclear d'Ascó.

El 2014 el grup va guanyar el Premi Enderrock per votació popular a millor cançó folk per *La rumba ebrenca*, però posteriorment, es va dissoldre. «Jo estava treballant i compaginar la feina amb la literatura i el grup era una cosa bastant difícil. Llavors, ara l'hem refundat».

Les jotes, les vaquilles, el riu, la idiosincràsia única de l'Ebre, tot això és Lo Gitano Blanc. «Volem anar del local a l'universal. Jo crec que aquest és el secret. Trasl·ladar la visió molt particular de les Terres de l'Ebre, que és molt diferent de la de la resta de Catalunya. Aquí tenim coses diferents. Som surenys, som més oberts, som més de carrer, som més de xalar, som més de tocar. Llavors, la nostra música és absolutament diferent. Amb arrels de

Els components de Lo Gitano Blanc. A la dreta, l'últim tema. FOTO: CEDIDA

la rumba catalana, però amb toc ebrenç i això ho volem marcar molt», defensa l'artista.

Guitarrista des de petit, Carranza és l'ànima mater de Lo Gitano Blanc. «Soc un músic frustrat», reconeix. Un trobador del segle XXI. «De jove ja vaig marxar amb la guitarra penjada en la motxilla a veure món. Metros, ciutats... També componia i feia històries. Per tant, per a mi la música és fonamental. Sempre tinc la guitarra al costat de l'ordinador i quan escric prosa, sempre toco i componc i això que no tinc ni idea de música». Guitarra espanyola, acústica i ara també elèctrica, a la que «trec sons guapus. A mi m'agraden, soc el primer al qual han d'agradar».

Autor, entre d'altres, de *La Clau Gaudí* —amb Esteban Martín—, *El poeta del poble*, *Ciutat de Llops* o *La tomba de l'Ebre*, es troba immers en les correccions d'un llibre

de contes, de ciència-ficció alhora que treballa en una novel·la, d'aquelles que es queden una temporada al calaix, «molt antiga, sobre distopia». Fantasia que ja deixava veure a *Ciutat de Llops*, en un viatge inquietant per la Ribera.

Però fins que això arribi a llibreries, *La rumba del silur* fa camí: «Van portar-lo a Mequinensa/d'Alemanya ha vingut i s'ha fet l'amo de l'Ebre/estic parlant del silur», una cançó que també guarda un espai per l'aigua a la qual tan bé s'ha adaptat el peix germànic: «Lo riu Ebre és la llimona/i mos volem exprimir/l'aigua no va a Barcelona/lo riu Ebre es quede aquí».